

BOÇ DE TISORES.

Assots: Com tothom coneix força bé, un bon assot constava d'un mànec amb un flagell de corretja adobada i trenada. L'extrem solia acabar amb pam i mig de corretja sense trena, amb uns nusos a la punta. S'emprava sobretot a l'era, i era un remei infal·lible per traure la mandra als pobrissons animals que batiem.

De cordell retornat també se'n feien. Eren petits assots casolans, sovint no massa acurats, per turmentar els gossos i els gats. Com que ambdues espècies no anaven sobrades de menjar, tan bon punt la mestressa de casa es descuidava alguna vianda damunt la taula o en algun pedrís, s'hi llançaven amb celeritat i deler per apaivagar els famolecs desigs del seu buit païdor. Llavors començava l'escomesa amb l'assot. Molts d'aquests assots duïen, penjat el mànec, algun picarol o cascavell, el so dels quals era prou per dissuadir els afamegats animals d'apropiacions indegudes.

Canuts de sembrar: Els utilitzaven per sembrar la llavor dels cereals, sobretot, els dies que feia cerç.

ASSOT.

ULLERES

Així, s'aconseguia concentrar-la dins del solc buit que deixava l'aladre, i el vent no podia endur-se-la.

Es feien de llata, de forma troncocònica, però, molt allargada o d'escàs diàmetre. Les sembradores (generalment era treball femení) se'ls penjaven al muscle amb un cordell, per suposat, també de palma.

A més dels objectes més comuns ja esmentats, amb les palmes es feien les coses més inversemblants, com ara aigüeres per dur el cànter al carro, revestiments de garrafes i ampolles de vidre, capells, bosses brodades, etc., etc.

La tècnica o art de la palma, ben arrelada al nostre

CANUT DE SEMBRAR.